Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 140 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. D'HAENE**
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2025 met refertenummer 133000.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 december 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

Op 29 mei 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekster diende op 1 augustus 2024 voor de tweede keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

De gemachtigde nam op 15 januari 2025 wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekster dient op 20 maart 2025 voor de derde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

Op 19 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2025 werd ingediend door:

Naam: H.
Voornaam: S.
Nationaliteit: China
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Nederlandse echtgenoot, de genaamde H. (…) X. (…) (RR. (…)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40bis, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Er kan worden opgemerkt dat referentiepersoon in 2022 het verblijfsrecht verkreeg in de hoedanigheid van houder van toerekende bestaansmiddelen. Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "[…] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:
- *Crypto portfolio Kraken total account balance dd. 21.05.2025*
- *Account statement Binance dd. 20.05.2025*

Uit de voorgelegde documenten kan men enkel vaststellen wat de actuele waarde is van de referentiepersoon zijn cryptomuntenportefeuilles. Het gaat hierbij niet om effectief beschikbare geldmiddelen waarover de referentiepersoon met een zekere regelmaat kan beschikken. Voor zover het de bedoeling zou zijn het eigenlijke bedrag van zijn cryptomuntenportefeuilles aan te spreken om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, dient te worden opgemerkt dat niet kan vastgesteld worden hoe dit bedrag zal worden aangewend, hoe dit bedrag opnieuw zal worden aangevuld en met welke regelmaat dit kan verwacht worden.

Bij bestaansmiddelen van een beschikker van voldoende bestaansmiddelen is het van belang de regelmaat, alsook de aard (of herkomst) te kunnen onderscheiden. Het is daarbij zeker niet de bedoeling dat de referentiepersoon zijn hele hebben en houden toelicht, enkel dat kan vastgesteld worden dat er voldoende bestaansmiddelen, met een regelmatig karakter, ter beschikking zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Deze is in casu niet het geval.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient gesupprimeerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat haar echtgenoot geen bewijzen zou voorleggen dat hij over toereikende bestaansmiddelen beschikt.
In de bestreden beslissing maakte de DVZ melding van:

- crypto portfolio kraken total account balance van 21 mei 2025
- accountment statement Binance van 20 mei 2025

2.- Wat de DVZ schromelijk over het hoofd heeft gezien, is dat de echtgenoot van verzoeker absoluut over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt via zijn cryptoportefeuille. De actuele waarde van die portefeuille is door de DVZ verkeerd geanalyseerd en geïnterpreteerd, waarbij op geen enkel moment is ingeschat hoe die cryptoportefeuille moet worden beoordeeld. Het gaat om een zeer grote actuele waarde die verzoekster en haar echtgenoot(de referentiepersoon) perfect in staat stellen om er van te leven.

3.- De DVZ heeft ook geen rekening gehouden met het huis dat verzoekster en haar echtgenoot in Rotterdam bezitten en dat verhuurd wordt. Daar hebben ze huurinkomsten van. Verzoekster verwijst naar een actuele belastingsaangifte van 2 juli 2025 die bevestigt dat verzoekster en haar echtgenoot inkomsten uit onroerende goederen én uit kapitalen en roerende goederen ontvangen voor een totaal bedrag van 53.985,60 € (stuk 2). Wat meer dan toereikende en stabiele middelen zijn.
4.- De bestreden beslissing schendt art. artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet door te veronderstellen dat de echtgenoot van verzoekster niet over stabiele bestaansmiddelen beschikt, terwijl hij de bewijzen heeft voorgelegd."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 3bis en 62 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.- Verzoekster herneemt de overwegingen in het eerste middel en benadrukt verder dat er in de bestreden beslissing sowieso sprake is van een gebrekkige motivering, door geen rekening te houden met het inkomen uit de cryptoportefeuille. De DVZ heeft zelfs nagelaten om het inkomen te waarderen en de toetsen aan een maandelijks inkomen.

2.- Verzoekster benadrukt dat de motiveringsplicht en de vermelde artikelen van de Vreemdelingenwet geschonden zijn."

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 3*bis* van de Vreemdelingenwet, zonder echter uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[…]

§3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Verzoekster heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Om in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, moet de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat het derdelands-familielid tijdens zijn verblijf ten laste zal vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Aldus moet de echtgenoot van verzoekster bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster gedurende haar verblijf in België ten laste zal vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd in casu een overzicht van diens cryptoportefeuille voorgelegd. Uit de stukken die verzoekster voorlegt, blijkt dat de referentiepersoon op het moment dat het overzicht werd opgesteld over twee cryptoportefeuilles van respectievelijk 2 224 000 en 1 876 098 US dollar beschikte. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dergelijke cryptoportefeuilles niet in aanmerking kunnen worden genomen voor het voldoen van de bestaansmiddelenvereiste in de zin van artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat uit de voorgelegde uittreksels enkel kan worden vastgesteld wat de waarde is van de cryptoportefeuille op dat moment en dat deze gelden niet effectief beschikbaar zijn voor de referentiepersoon. Het betreffen geen financiële middelen waarover de referentiepersoon met een zekere regelmaat kan beschikken. Verweerder voegt hieraan toe dat

voor zover het de bedoeling zou zijn om met het bedrag van de cryptoportefeuilles in het levensonderhoud van het gezin te voorzien, er niet blijkt op welke wijze dit bedrag zal worden aangewend of hoe dit bedrag achteraf opnieuw zal worden aangevuld, noch met welke regelmaat dit verwacht kan worden. Verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen met een regelmatig karakter ter beschikking heeft om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien.

Verzoekster zet op zeer algemene wijze uiteen dat verweerder wel degelijk rekening had moeten houden met de zeer grote actuele waarde van de cryptoportefeuilles en had moeten vaststellen dat betrokkenen perfect in staat zijn om hiervan te leven.

Hoewel uit de voorliggende informatie blijkt dat de cryptoportefeuilles van de referentiepersoon op de aangegeven data – zijnde 20 en 21 mei 2025 – inderdaad een aanzienlijke waarde hadden, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster niet tegemoet komt aan de pertinente vaststelling dat het in casu slechts crypto valuta betreffen en geenszins wordt aangetoond dat deze middelen voor de referentiepersoon ook effectief onmiddellijk beschikbaar zijn. Uit de documenten die verzoekster aanbrengt, blijkt enkel dat de referentiepersoon over twee aanzienlijke cryptoportefeuilles beschikt doch er blijkt niet dat de referentiepersoon ook daadwerkelijk over het equivalent van deze portefeuilles in tastbare financiële middelen beschikt. Deze pertinente motivering in de bestreden beslissing wordt door verzoekster niet ontkracht. Er blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige of onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat louter aan de hand van een overzicht van twee cryptoportefeuilles die toebehoren aan de referentiepersoon, niet kan worden besloten dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste zal vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Vervolgens betoogt verzoekster dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de huurinkomsten die de referentiepersoon maandelijks ontvangt. Verzoekster stelt namelijk dat ze samen met haar echtgenoot een huis in Rotterdam bezit, dat wordt verhuurd. Ter ondersteuning hiervan legt verzoekster de belastingaangifte van haar echtgenoot van 2 juli 2025 voor.

Zoals verweerder ook uiteenzet in zijn nota met opmerkingen, blijkt niet dat verzoekster deze informatie aan hem heeft kenbaar gemaakt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier kan de Raad niet afleiden dat verzoekster ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon enig bewijs heeft voorgelegd van het feit dat ze samen een huis in Rotterdam bezitten en hiervoor maandelijks huurinkomsten ontvangen. Met dit inkomen uit de verhuur van een onroerend goed kon verweerder dan ook geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient overigens te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN